

**BIBLIJSKO - MOLITVENA ZAJEDNICA
SVETI PETAR I PAVAO**

ISUS OBJAVITELJ ČOVJEKA

Čovjek pred pitanjima o sebi samom

Premda na prvi pogled zvuči čudno: čovjek je sam sebi najveća nepoznanica! Vječna su pitanja koja ga muče: **tko je, odakle je, kuda ide i koji je njegov smisao?** Da li je ovdje na zemlji putnik ili lutalac, da li je biće koje je 'pozvano' od nekog, ili je njegova egzistencija plod čiste slučajnosti, beskonačnog previranja materije? Sva ta pitanja spadaju u vječnu filozofiju (razmišljanje) o čovjeku.

Isus objavljuje istinu o čovjeku

Isus nije 'sistemski' progovorio o čovjeku, nije dao sustavne odgovore na ta vječna pitanja. Nalazimo ih u njegovim riječima i njegovom ponašanju. On je izrekao istinu o čovjeku na drugačiji način nego su to činili i čine filozofi. Isus je progovorio o čovjeku kao onaj koji zna što je čovjek i što je u čovjeku (Iv 2,25). Što je, dakle, i kakav je čovjek u svijetlu Isusove poruke?

1. Čovjek je biće kojega Bog ljubi.

Da je čovjek stvorenje Božje, da ga je sam Bog pozvao u postojanje, o tome ne treba posebno ni govoriti. To je jasno iz čitavog konteksta Isusovog govora i ponašanja. Isus će posebno istaći da je čovjek kao kruna svemu stvorenju, biće posebne Božje ljubavi. Evo Isusovih riječi Nikodemu: „**Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne....**“ (Iv 3,16).

Sva Božja nastojanja oko čovjeka nisu ništa drugo nego ljubav i izvire iz velike ljubavi koju Bog ima za čovjeka. Zato će Isus o Bogu progovoriti kao Ocu koji ljubi ljude i brine se za sve i dobre i zle. Vrhunac te ljubavi je Isus kao jedinorođeni Sin Božji kojega daje za svijet.

2. Čovjek je sin uskrснуća i pozvan je na vječni život.

Budući da je samo smrtno stvorenje, to je posebni dar i očitovanje ljubavi Božje. Bog s čovjekom želi zajedništvo koje će imati dimenziju vječnosti. Ovdje na zemlji on je samo putnik koji ide u svoju domovinu – Ocu. To ne smije nikada zaboraviti i predati se tako zemaljskim dobrima da u njima vidi svoju svrhu i cilj djelovanja.

Ovdje je potrebna slika o bogatašu koji u obilnom urodu i bogatstvu vidi svoju samodostatnost, a te noći Bog ga poziva s ovog svijeta (Lk 12,16-21). Stoga čovjek treba paziti i odabrati pravo bogatstvo koje niti crv izgriza niti rđa izjeda niti lopovi ne krađu (Mt 6,19-21), jer je čovjek toliko bogat koliko je bogat u Bogu i što mu vrijedi ako sav svijet stekne, a sam sebe izgubi.

3. Čovjek je mjerilo ljubavi prema Bogu.

Ne može se ljubiti Boga bez čovjeka, već samo po i kroz čovjeka. Onaj tko bi iz svoje ljubavi prema Bogu isključivao čovjeka, taj bi isključio i Boga. Kad zakonoznanac pita Isusa koja je najveća zapovijed u zakonu, Isus mu 'naoko' nije rekao ništa novo, citirao je Mojsijeve knjige (Pnz 6,5 i Lev, 19,18), ali je stvarna novina velika. Isus je umjesto jedne najveće zapovijedi rekao dvije: Ljubav prema Bogu i čovjeku, i te dvije povezao („... druga je ovoj jednaka...” Mt 22,34-40). To će lijepo izraziti Ivan apostol u svojoj prvoj poslanici: „**Rekne li tko: Ljubim Boga, a mrzim brata svog, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata koga vidi, Boga kog ne vidi ne može ljubiti.**“ (1 Iv 4,20). Tako u svojoj ljubavi prema bogu nitko ne može zaobići svojeg brata čovjeka.

Vrijeme koje nismo proveli u ljubavi izgubljeno je vrijeme.

www.abaji-josko.com

4. **Čovjek je veći od subote.**

Subotu, dan počinka, Židovi su do te mjere obdržavali, da su zapustili čovjeka, žrtvovali su ga propisu. Isus namjerno i gotovo provokativno krši subotu kad je u pitanju čovjek i njegovo dobro. Marko upravo dramatično iznosi zgodu izlječenja čovjeka usahle ruke (3,1-6) koje je Isus učinio u samu subotu ističući da Bog ne treba subotu koja ne liječi, koja ne ozdravlja, iz koje je isključen čovjek, jer je subota radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. Čovjek nikada ne smije biti žrtvovan propisu.

**"Kad čovjek bolje razmisli,
djeca su još jedino dobro koje je
čovječanstvu ostalo.
Sve drugo uništeno je u nastojanju da
sitni ljudski stvor bude veći od misli,
od riječi – od Boga."**

5. Čovjek je više od liturgije i bogoštovlja.

Ako nosiš svoj dar na žrtvenik, kaže Isus, pa se sjetiš da tvoj brat ima nešto protiv tebe, ostavi tu svoj dar, idi prije potraži njega (bez njega ne možeš pred Boga), izmiri se s njim pa onda dođi i prinesi svoj dar (Mt 5,23). Koliki bi morali danas odustati od liturgije ili bogoštovlja? Tako često zaboravljamo da je čovjek mjerilo bogoštovlja.

"Postoji nešto što i najjačeg čovjeka ruši na koljena... Postoji ljubav."

6. Čovjek je mjerilo posljednjeg suda

Ovdje posebno imamo pred očima Isusove riječi o Posljednjem sudu, kako ih donosi Matej u 25 poglavlju (31-46). Sav se sud odvija po kriteriju čovjeka, koliko smo imali oka, srca i smisla za potrebnoga. Po tom kriteriju bit će na kraju vremena, prema Isusovim riječima veliko dijeljenje svijeta. Da je doista čovjek kriteriji suda vidimo iz pitanja koja i jedni i drugi (spašeni i osuđeni) postavljaju: kada smo te to vidjeli...? (Da smo znali da si to ti Isuse, kako ti ne bismo dali? Baš jer ste potrebnima to činili, dođite blagoslovljeni...).

SAVJETNIKU.SPJEHA.COM

**U životu broji
blagoslove a
ne probleme i
vidjet ćeš da je
blagoslova više.**

7. Čovjek je bližnji

Isus rijetko kada govori o čovjeku naprosto, On govori o čovjeku kao bližnjemu, jer nijedan čovjek ne živi izolirano od drugih i svi smo međusobno povezani i upućeni jedni na druge. Ovdje nikako ne možemo zaobići Isusovo tumačenje zakonoznancu o tome tko je moj bližnji. Kad Isus na pitanje koja je zapovijed najveća u Zakonu odgovara da je to: ljubi Boga i bližnjega..., po svemu izgleda da je zakonoznanac očekivao samo jednu zapovijed, i taj 'bližnji' nekako mu nije tu spadao. Zato odgovara protupitanjem: a tko je moj bližnji?

Da mu to rastumači, Isus je iznio divnu i vječnu sliku o milosrdnom Samarijancu (Lk 10,29-37), koji s toliko ljubavi i pažnje prilazi ranjenom Židovu (koji je druge narodnosti i druge vjere i još k tome mu je neprijatelj) te mu nastoji pomoći iz svih svojih mogućnosti. To su propustili učiniti njegovi sunarodnjaci i vjernici i još k tome ljudi vrlo blizu hrama – svećenik i levit, bojeći se možda da ne povrijede obrednu čistoću (čovjek je mjerilo bogoštovlja). Iz Isusovih riječi je nedvojbeno jasno (a bilo je to i zakonoznancu): tvoj je bližnji svaki čovjek koji je u svojoj potrebi upućen na tebe. Bez obzira što je on i kakav je on. I zato Isus jednostavno govori zakonoznancu: idi i ti čini tako. Na tom području više treba činiti nego raspravljati.

8. I neprijatelj je čovjek kojega treba ljubiti.

Isusov se humanizam razlikuje od svih drugih upravo po tome što ne isključuje neprijatelja. I ne samo da ga ne isključuje, već ga pozitivno uključuje u ljubav. Isusove riječi o ljubavi prema neprijatelju spadaju na cjelovitost poruke. Čujmo ih:

Čuli ste da je rečeno: Ljubi svoga bližnjega a mrzi neprijatelja. A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone da budete sinovi svoga Oca koji je na nebesima... (Mt 5, 43-45). Nego, velim vama koji slušate: Ljubite svoje neprijatelje, dobro činite svojim mrziteljima, blagoslivljate one koji vas proklinju, molite za one koji vas zlostavljaju. (Lk 6,27-28).

Isusov primjer

Isus je to i djelom pokazao moleći na križu za oni koji su ga razapinjali (Lk 23,34). Za svoje pogubitelje molio i Stjepan đakon (Dj 7,60) kao i mučenici prvih kršćanskih vremena.

**LJUBITE SVOJE
NEPRIJATELJE!**

Čovjek je mjerilo svega.

Predaleko bi nas odvelo, kad bismo htjeli reći sve što je Isus rekao o čovjeku. Ali i iz ovoga što smo ovdje iznijeli, možemo zaključiti da je Isus doista objavitelj čovjeka i da u njegovoj poruci čovjek stoji u središtu Božjeg zanimanja, a treba biti i mjerilo naših međuljudskih odnosa. Da lije onda ispravna izreka starih Grka: Čovjek je mjerilo svega. Jest, ali samo u svjetlu ovih Isusovih riječi, tj. čovjek iz kojega stoji Bog koji mu daje vrijednost: biti čovjek.

